

Εγκύκλιος Αιτωλίας και Ακαρνανίας Δαμασκηνού για την εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας](#)

Για το θεολογικό νόημα της εορτής της [Κοιμήσεως της Θεοτόκου](#) κάνει λόγο ο [Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός](#) απευθυνόμενος προς το χριστεπώνυμο πλήρωμα της [Μητροπόλεως](#) μέσα από τη φετινή Ποιμαντορική Εγκύκλιο του για τη μεγάλη Θεομητορική εορτή.

Ο Σεβασμιώτατος αναδεικνύει την Κοίμηση της Υπεραγίας Θεοτόκου ως ημέρα χαράς και πνευματικής εορτής, παρά τον φαινομενικό χαρακτήρα θανάτου. Όπως σημειώνει, «διὰ θανάτου γάρ, πρὸς τὴν ζωὴν μεταβέβηκας, ἢ τὴν ζωὴν τεκοῦσα τὴν ἐνυπόστατον»: ἡ Παναγία, διαμέσου του θανάτου της, μεταβαίνει στην αληθινή Ζωή, έχοντας φέρει στον κόσμο τον Χριστό, «τὴν Ζωὴν του κόσμου».

Επίσης αναδεικνύει την Παναγία ως πρότυπο ζωῆς ἐν Χριστῷ, πηγή παρηγορίας και βοήθειας για όλους τους πιστούς, και υπενθυμίζει πως ακόμα και μετά την

Κοίμησή της, συνεχίζει να πρεσβεύει για την ανθρωπότητα.

«Δικαιολογημένα ὁ σοφὸς ἑλληνικὸς λαὸς ὀνομάζει τὴν σημερινὴ λαμπρὰ πανήγυρη ὡς τὸ «Πάσχα τοῦ καλοκαιριοῦ», ἀφοῦ ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου δὲν ἦταν θάνατος, ἀλλὰ μετάστασις στὸν Οὐρανὸ κοντὰ στὸν Υἱὸ της», ἐπισημαίνει χαρακτηριστικά.

Ο Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνὸς καλεῖ τοὺς πιστοὺς νὰ τιμήσουν τὴν Παναγία με πίστη καὶ χαρὰ, ἀναγνωρίζοντας τὴν ὡς «ἡ ἐλπίδα τῶν ἀπελπισμένων, ἡ χαρὰ τῶν πικραμένων, τὸ ραβδὶ τῶν τυφλῶν, ἡ ἄγκυρα τῶν θαλασσοδαρμένων, ἡ μάνα τῶν ὀρφανεμένων», καὶ νὰ ἐμπνευστοῦν ἀπὸ τὸ πνευματικὸ της παράδειγμα στὴν καθημερινὴ ζωὴ.

Αναλυτικὰ ἡ Ποιμαντορικὴ Εγκύκλιος τοῦ Μητροπολίτη Αιτωλίας καὶ Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνοῦ γιὰ τὴν εορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου 2025:

**Π Ο Ι Μ Α Ν Τ Ο Ρ Ι Κ Η Ε Γ Κ Υ Κ Λ Ι Ο Σ
ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ 2025**

**Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
+ Ο ΑΙΤΩΛΙΑΣ ΚΑΙ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ**
Πρὸς τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα
τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

**“Ζώης ὑπάρξασα τέμενος, ζώης τῆς αἰδίου τετύχηκας. Διὰ θανάτου γάρ,
πρὸς τὴν ζωὴν μεταβέβηκας,
ἢ τὴν ζωὴν τεκοῦσα τὴν ἐνυπόστατον.” (Τροπ. στ' ὠδῆς τῆς Ἑορτῆς)**

Ἀγαπητοί μου Πατέρες καὶ ἀδελφοί, Παιδιά μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπημένα.

Ἡμέρα ἐόρτιος καὶ πανευφρόσυνος ἀνέτειλε σήμερα! Ἡμέρα θεομητορική, διότι κεντρικὸ πρόσωπο τιμῆς καὶ σεβασμοῦ εἶναι τὸ πρόσωπο τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου! Ἡμέρα Παναγιωσκέπαστη εἶναι ἡ σημερινή, καθὼς τὰ πρωτεῖα κατέχει ἡ Παναγία μας, ἡ Μητέρα ὁλόκληρης τῆς ἀνθρωπότητος! Καὶ ὁ πεπερασμένος νοῦς μας πρεσεγγίζει τὴν ἱερή της ὑπαρξὴ καὶ κυρίως στὸ γεγονὸς τῆς Κοιμήσεώς της καὶ τῆς «εἰς Οὐρανούς μεταστάσεώς της». Πῶς γίνεται σήμερα νὰ πανηγυρίζουμε τὸν θάνατό της; Πῶς γίνεται ὁ δικός της χωρισμὸς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους νὰ μετατρέπεται σὲ μιὰ γιορτὴ χαρᾶς καὶ θριάμβου; Δὲν εἶναι σχῆμα ὁξύμωρο ἡ Κοίμηση τῆς Θεοτόκου νὰ μεταβάλλεται σὲ μιὰ λαμπρὴ πανήγυρη ἀπ’ ἄκρου ἕως ἄκρον τῆς οἰκουμένης;

Καὶ ἡ ἀπάντηση βρίσκεται στὸ ὅτι «διὰ θανάτου γάρ, πρὸς τὴν ζῶὴν μεταβέβηκας, ἡ τὴν ζῶὴν τεκοῦσα τὴν ἐνυπόστατον». Πράγματι, τιμοῦμε σήμερα μιὰ ἐορτὴ χαρμόσυνη, διότι αὐτὴ ποὺ κοιμήθηκε εἶναι ἡ Μητέρα τῆς Ζωῆς καὶ μέσω τοῦ θανάτου της πορεύεται πρὸς τὴν ὄντως Ζωή. Ἡ Παναγία μας συνέλαβε, κυοφόρησε, γέννησε καὶ γαλακτοτρόφησε τὴν ἴδια τὴν Ζωή, τὸν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό, τὸν «Κύριο καὶ Δεσπότη» τῆς ζωῆς μας. Χαρακτηριστικὰ ὁ ἅγιος Ἀνδρέας Κρήτης θὰ γράψει: «Ἀρχὴ ζωῆς εἶναι τὸ σῶμα τῆς Θεοτόκου καθὼς δέχτηκε ἐντός του τὸ πλήρωμα τῆς θεότητος, ποὺ εἶναι ἀρχὴ καὶ αἰτία τῆς ζωῆς, τὸ μεγάλης ἀξίας κειμήλιο τῆς παρθενίας, ὁ ἀνώτερος οὐρανός, ὁ θησαυρὸς ποὺ πάνω ἀπὸ κάθε λογικὴ εἶναι ἄφθαρτος, τὸ ἐπίγειο παλάτι τοῦ οὐράνιου Βασιλέως» (PG 97, 1081bc).

Μέσα ἀπὸ τὸ ἐπίγειο πέρασμά της κατέστη «ἡ ζωὴ μυστικῆς εὐωχίας». Καὶ πῶς νὰ μὴν ἀναδεικνύεται ἡ ζωὴ της σὲ μυστικὴ εὐχαρίστηση, σὲ ὑπέρτατη γλυκύτητα καὶ σὲ πνευματικὴ εὐφροσύνη, ὅταν στὰ παρθενικά της σπλάχνα ἐννέα ὁλόκληρους μῆνες κυοφοροῦσε τὴν «Ζωὴ τοῦ κόσμου»; Πῶς νὰ μὴν καθίσταται ἡ «Χώρα τοῦ Ἀχωρήτου», ὅταν στὴν ἀγνὴ κοιλία της χώρεσε ὁ «Ἀχώρητος παντὶ», κατοίκησε «ἡ Χώρα τῶν Ζώντων»; Γι’ αὐτὸ καὶ στὰ πρόσωπα τῆς Παναγίας καὶ τοῦ Χριστοῦ συγκεφαλαιώνεται τὸ «μυστήριον τῆς εὐσεβείας» (Α’ Τιμ. γ’, 16), ἐφ’ ὅσον δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὸ μυστήριον τῆς «Χώρας τοῦ Ἀχωρήτου» καὶ τῆς «Χώρας τῶν Ζώντων».

Ἡ ἐνδοξωτέρα τῶν Ἀρχαγγελικῶν δυνάμεων καὶ τιμιωτέρα πάσης τῆς κτίσεως ἔγινε τὸ πρότυπο τῆς «ἐν Χριστῷ ζωῆς». Μὲ τὰ χαρίσματά της καὶ τὶς ἀρετές της ἄνοιξε τὸν δρόμο γιὰ τὴν λυτρωτικὴ πορεία ὅλου τοῦ ἀνθρώπινου γένους. Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς σ’ ἓναν περίφημο λόγο τοῦ «Εἰς τὴν Κοίμηση τῆς Θεοτόκου» θὰ τονίσει μεταξὺ τῶν ἄλλων: «Ἡ Θεομήτωρ εἶναι ὁ τόπος ὅλων τῶν χαρίτων καὶ πλήρωμα κάθε καλοκαγαθίας καὶ εἰκόνα κάθε ἀγαθοῦ καὶ χρηστότητος, ἀφοῦ εἶναι ἡ μόνη ποὺ ἀξιώθηκε ὅλα τὰ χαρίσματα τοῦ Πνεύματος καὶ μάλιστα ἡ μόνη ποὺ

ἔλαβε παράδοξα στὰ σπλάχνα της ἐκεῖνον στὸν ὁποῖο βρίσκονται οἱ θησαυροὶ ὅλων τῶν χαρισμάτων» (Ε.Π.Ε. 10,453). Συνεπῶς δὲν παύει στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων ν' ἀποτελεῖ τὸ ἔνσαρκο παράδειγμα τῆς γνήσιας πνευματικῆς ζωῆς γιὰ ὅλο τὸ πλήρωμα τῶν χριστιανῶν.

Ἐκπληκτος ὁ ἱερὸς ὑμνογράφος θὰ ἀναρωτηθεῖ: «ὦ Παρθέने, καθὼς σέ βλέπω νὰ βρίσκεσαι κεκοιμημένη στήν κλίνη, ἐσύ πού εἶσαι ἡ ζωὴ ὅλων μας ἐκπλήττομαι ἀφοῦ σέ ἐσένα ἐσκήνωσε ἡ μέλλουσα ζωή». (Στιχ. Ἰδιόμελο πλ. Β', Βύζαντος). Καὶ ἐνῶ ἡ Παρθένος Μαριὰμ περνάει τὸ κατώφλι τοῦ θανάτου, «τάφος καὶ νέκρωσις οὐκ ἐκράτησεν», ἀλλὰ ὡς ἡ Μητέρα τῆς Ζωῆς μεταβαίνει στήν αἰώνια μακαριότητα. Δικαιολογημένα ὁ σοφὸς ἐλληνικὸς λαὸς ὀνομάζει τὴν σημερινὴ λαμπρὰ πανήγυρη ὡς τὸ «Πάσχα τοῦ καλοκαιριοῦ», ἀφοῦ ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου δὲν ἦταν θάνατος, ἀλλὰ μετάστασις στὸν Οὐρανὸ κοντὰ στὸν Υἱό της. Ἡ Θεοτόκος Μαρία ἀπὸ τὴν πρόσκαιρη ζωὴ τοῦ κόσμου αὐτοῦ μετέρχεται στήν ἄληκτε ζωὴ. Μπορεῖ τὸ «θεοδόχο» καὶ «ἄκραιφνέστατο» σῶμα της νὰ ὑφίσταται τὴν ἐπίγεια τελείωσις, ὅμως μετὰ ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες διαπιστώνεται ἡ «ἐπουράνια μετάθεσίς του». Ὡς ἐκ τούτου καὶ ὁ σωματικὸς της θάνατος χαρακτηρίζεται ὡς «ζωηφόρος» καθὼς καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτὸν ἡ Κυρία Θεοτόκος ζεῖ καὶ σπεύδει διαρκῶς νὰ διασώσει τὰ τέκνα τοῦ Υἱοῦ της.

Μπορεῖ νὰ ἀναχώρησε σωματικά, ἀλλὰ συνεχίζει καὶ μετὰ θάνατον ἐκ δεξιῶν τοῦ Κυρίου νὰ πρεσβεύει ἀκατάπαυστα γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Τόσο κατὰ τὴν, ἐπὶ γῆς, διαδρομὴ της, ὅσο καὶ μετὰ τὴν Κοίμησίν της στέκεται ὡς ὁ συμπαραστάτης δίπλα σὲ κάθε ἀγωνιζόμενο πιστό. Ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν ἐπίλυση τῶν ποικίλων προβλημάτων του. Θεραπεύει τὰ ψυχικά του νοσήματα. Ἰατρεύει τὶς σωματικὲς του ἀσθένειες. Τὸν παραμυθεῖ στήν θλίψη του γιὰ τὴν ἀπώλεια δικῶν του προσώπων. Τὸν παρηγορεῖ στὸν πόνο του γιὰ τὶς, πάσης φύσεως, δοκιμασίες του. Τὸν συντροφεύει στήν μοναξιά του. Τὸν ἐλεεῖ στήν δύσκολη ὥρα τῆς ἀνάγκης. Ἀκόμη τὸν ἐνδυναμώνει στήν ἔσχατη στιγμή τῆς ἀπογνώσεως. Ἄρα, εἶναι πάντοτε μοναδικὸ καὶ ἀνεξίτηλο τὸ θεομητορικὸ ἔργο στήν ἀνθρώπινη ζωὴ.

Ἐορτάζοντας τὴν «Πάνσεπτο Κοίμησίν της» καὶ τὴν «εἰς Οὐρανοὺς μετάστασίς της» ὀφείλουμε νὰ εἴμαστε γεμάτοι ἀπὸ ἀνεκκλάλητη χαρὰ γιὰ τὴν μητέρα τοῦ Θεοῦ, τὴν πηγὴ τῆς σωτηρίας, τὴν αἰτία της, τῶν πάντων, θεώσεως. Ἐχομε χρέος νὰ κατανοήσουμε πὼς ἡ Παναγία μας εἶναι «ἡ ἐλπίδα τῶν ἀπελπισμένων, ἡ χαρὰ τῶν πικραμένων, τὸ ραβδὶ τῶν τυφλῶν, ἡ ἄγκυρα τῶν θαλασσοδαρμένων, ἡ μάνα τῶν ὀρφανεμένων» καὶ γενικότερα ἡ καταφυγὴ τῶν χριστιανῶν. Μπορεῖ νὰ ζοῦμε στήν ἐποχὴ τῆς αὐτονομίας καὶ τῆς ἀτομοκρατίας, ὅμως τὸ σταθερὸ πνευματικὸ ὁρόσημο εἶναι τὸ πρόσωπο τῆς Θεοτόκου. Τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ ὑποκαταστήσει τὴν φιλοστοργία της, τὴν πρεσβευτικὴ της δύναμη στὸ Θεό, μὰ

πάνω ἀπ' ὅλα τὴν πνευματικὴ τῆς διεισδυτικότητα στὶς ἀνθρώπινες ψυχές.

Ἡ Παναγία εἶναι τὸ πνευματικὸ στολίδι τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀπ' τοῦ ὁποίου τὴν ὁμορφιὰ πρέπει πάντοτε νὰ σαγηνευόμαστε καὶ νὰ ἐμπνεόμαστε στὸν καθημερινὸ στίβο τῆς ζωῆς μας. Καὶ ἐμεῖς σήμερα μαζί με τὸν ποιητὴ ᾧς τῆς ἀναπέμψουμε τὴν δέηση:

“Γλυκιὰ Μητέρα τῶν θλιμμένων δὸς στὶς ψυχές τῶν πονεμένων καὶ στήριγμα τῶν χριστιανῶν λίγη δροσιὰ τῶν οὐρανῶν.”

Χρόνια Πολλά, εὐλογημένα καὶ Παναγιосκέπαστα

Μὲ ὅλη μου τὴν πατρικὴ ἀγάπη,

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ

† Ο ΑΙΤΩΛΙΑΣ ΚΑΙ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ